

precisament de l'autonomia de Catalunya, com ell afirma, (perque aquesta es feyna nostra especial) sino de sa dignitat, dels drets que la Constitució regoneix als catalans.

La primera, es una solidaritat entre'ls catalanistas, pera conseguir l'autonomia de Catalunya; la segona seria la solidaritat entre'ls catalans, pera conseguir el respecte á Catalunya. Abduas cosas son ben diferentes y volguer fer creure que la solidaritat catalana seria una ampliació del Catalanisme, es igual que suposar que sols nosaltres som els qu'ens preocupém de la defensa de Catalunya y dels catalans; puig ell mateix ha confessat, que tant els obrers catalanistas, com els republicans, com els anarquistas, com tots, poden ser víctimas de la llei de jurisdiccions.

Y ara ve una nova contradicció.

«No, no es nada de esto No tenemos de común sino el amor á la autonomía regional. En todo lo demás somos enemigos jurados, irreductibles, irreconciliables. Nosotros queremos antes que la regional la autonomía municipal, y antes que esta la individual, que es la libertad política»

Aquí's despatxa al seu gust, atribuintnos un programa inventat per ell.

Pera refutarli, ni tant sols ens hem de pendre la molestia de citarli el gran número de periódichs que dintre'l Catalanisme defensen y proclaman els ideals polítics més radicals No aixó cal: n'hi ha prou ab presentarli devant dels nassos el párrafo que habíam copiat anteriorment, y en el que confessa qu'en el regionalisme hi caben *republicanos y monárquicos, proleterios y burgueses, creyentes y ateos*. ¡Ja veuhen quinas planxas més hermosas sab tirarse el senyor Lerroux! perque si dintre'l nostre moviment hi caben els homes d'ideals avensats, es imposiblle que siga contrari á l'autonomia política, ni á la autonomia individual, ni á res de lo que gratuítament ens importa en l'últim paragraf.

Y que no digui qu'ell vol el pensament y la conciencia lliures. L'home qu'en el seu article titolat *El alma en los labios*, parla d'anar á incendiar la *Liga Regionalista*, no te dret á dir may que vulgui la llibertat de pensament; y qui com ell voldria anar á cremar el Palau del Bisbe, com afirma en el mateix article, may podrá dir que vulgui la llibertat de conciencia.

En tot cas som els catalanistas á qui ens haurán de repugnar els ideals d'un home que voldria formar una nova inquisició.

Marcel RIU.

PASSIONARIA

Tres vegades los seus ulls
vegi guaytar cel enlaire,
extasiantse son esguard
fent enveja á l'estelada;
la vegi eu son dolor greu
corsecantse, corsecantse
febrosenca de patir
¡Blau amunt com hi aguaytabal

**

A la Verge dels Dolors,
la pobreta passionaria,
demanava de genolls,
demanava suspiranta
"eixos ulls de pietat
girantios envers nosaltres".
Y aquí feya un llarch somris
y ab els ulls miraba enlayre
y la llum d'aquell cel blau
l'inondaba d'esperansa

**

Temps enllá ¡mústiga flor!
van vestirla tota blanca
y el seu front van coronar
de penjolls y de garlandas,
boy seguint á son esprit
¡Blau amunt com hi aguaytabal

Tres vegadas los seus ulls
vegi guaytar cel enlayre

M. Fontdevila y Cruixent.

Granollers.

La Llei de les Jurisdiccions á Catalunya

Consell de Gerra

Dilluns á Barcelona va celebrarse un Consell de Guerra contra don Domingo Recto y Vila, director de *La Campana de Gracia*, per un article titulat "Com va comensar la Solidaritat" publicat en dit setmanari en el número corresponent al dia 14 de Juliol prop passat, qual autor es el Diputat á Corts don Emili Junoy.

L'acte tingué lloch en el quarto de banderes de la caserna d'enginyers de les Dressanes y el tribunal el formaren el tinent coronel d'enginyers don Joan de Pagés, com á president, y com á vocals els capitans senyors Enrich de Rizo, don Vicens Oslé, don Ramon Lopez, don Joseph Aliaga, don Miquel Garcia y don Lluís Martinez Uria; el tinent de caballeria don Joaquím Jiménez Frontin, com á fiscal, y don Eduard de la Roquette, de defensor del processat. Com á assessor actuá l'autor de segona don Ernest Miró.

Declarat pel president obert l'acte, el jutge instructor de la causa, que era 'l comandant d'artilleria senyor Bertran de Lis, va llegir l'apuntament que fa constar que la causa del procediment fou motivada per haverse publicat en el número corresponent al 14 de juliol passat, del setmanari *La Campana de Gracia*, un article titolat "Com va comensar la Solidaritat", que 's considerá injuriós pera l'exercit desde 'l comensament fins á un determinat paragraf que cita, y que averiguat l'autor resulta esser don Emili Junoy, diputat á Corts, per lo qual va demanarse á les Corts el corresponent suplicatori pera fer responsable á son autor de dit article, pero que atenentse al text de l'esmentada llei de jurisdiccions, mentres les Corts no concedeixin el suplicatori, les diligencies s'havien dirigit contra 'l segon responsable, ó sigui 'l director del periódich, que resultá esser en Domingo Rectó y Vila, el qual assistia voluntariament á l'acte.

Terminada la lectura de l'apuntament, el fiscal va llegir son informe, en el que diu que l'acusat tenfa plena conciencia dels seus actes com á director de l'esmentat setmanari, no ignorant la responsabilitat que contreia publicant l'article objecte de la causa (que fou llegit en son text original pel mateix fiscal), extenentse en consideracions sobre les lluites actuals. Després diu que no hi fa res que lo denunciat porti la firma d'un diputat pera castigar á l'acusat, perquè, además de que aquest—segons el text de la llei—es també responsable no castigantlo se sentaría un funest precedent, puig bastaria que qualsevulga que volgués injuriar á les institucions armades, fes firmar les seves diatribes per un diputat, pera esser irresponsable.

Acaba apreciand l'existencia del delict de injurios á l'exercit, comprés en l'article 258

del Codi de Justicia militar. y en els tercer y onzé de la llei especial darrerament dictada, en relació també ab el 14 del Codi penal ordinari, de quin delict n'fa responsable, mentres no 's pugui procedir contra l'autor material, al Domingo Rectó Vila, pel qui demana la pena de quatre anys y dos mesos de presó correccional, ab suspensió de tota mena de cárrechs.

Després de llegit pel fiscal son informe y de ratificarse 'l mateix en ses conclusions, el defensor don Eduard de la Roquette procedeix á llegir el seu, molt extens y ple de bona doctrina jurídica. Diu que no creu,—com el fiscal—que les paraules que aquest considera injurioses pera l'exercit, se refereixin á n'aquest, puig tot lo més podria injuriarse á persones incertes y desconegudes y aquestes haurfen d'esser les que reclamessin contra l'acusat. Además diu que després de les explicacions del senyor Junoy totes les sopusicions de calumnia resten destruides completament.

Recorda la circular del senyor Moret sobre l'interpretació y l'aplicació que s'ha de donar a la nova llei, en quina circular se diu ben clar que s'ha d'atendre més als fets que a les paraules.

Després diu que no creu en la complicitat de l'acusat ab l'autor de l'article, quin verdaer autor, don Emili Junoy, ha regonegut les quartilles y la firma, y fa constar lo llastimós que fora que ara se condemnés al Domingo Rector y vingués demá la concessió del suplicatori, puix no cabenthi revisió, no podria deslliurarsel de la pena, pagantlo així un just regonegut, pel pecador.

Acaba son informe ab paraules sentides, demanant misericordia pel ciudadá, pel pare de familia, que pera guanyarse un tros de pa se troba avui a apunt d'anar a presiri, mentres el verdader culpable pot passejarse tranquilament per dur l'investidura de diputat. Y com á síntesi del seu informe, demana pera'l seu defensat la lliure absolució, o en cas de que aixó fos materialment impossible per la llei, el mínimum de pena, que fora de sis mesos y un día de presó.

Acabat de llegir pel defensor son informe, el President fa la pregunta tradicional a l'acusat de si té res que dir, y no fent aquest us de la concessió y mantenintse'ls informants en llurs conclusions, el president dona per acabat l'acte, a les vuit y quart, no donantse sentencia perquè aquesta no's podia fer pública fins que sigui aprovada pel Capitá general.

**

Dimecres a les onze, se presentá don Domingo Rectó y Vila en el domicili del jutge instructor senyor Bertran de Lis, seguint l'ordre de comparéixer tots els dies. El tinent coronel esmentat li llegí la sentencia del tribunal militar que li imposa la pena de DOS ANYS, QUATRE MESOS Y UN DIA DE PRESÓ. El capitá general interí, senyor Castellví, havia firmat la condemna hores abans.

El senyor Rectó y Vila quedá detingut immediatament.

**

En la redacció de *Las Noticias* se varen reunir ahir al vespre, convocats pel seu director senyor Guerrero, els representants de *El Noticiero Universal*, *La Veu de Catalunya*, *La Publicidad*, *El Diluvio*, *El Progreso*, *El Liberal*, *Diario del Comercio*, *La Tribuna*, *Diario Mercantil* y *El Poble Catalá*. pera interessarse pel company en la premsa senyor Rectó, condemnat á dos anys de presó en el procés seguit per la llei de jurisdiccions.